

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

01 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte: Nicolaev Ghenadie,
judecători: Toma Nadejda și Timofti Vladimir,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul Procuraturii de circumscripție, Brigai Sergiu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Bejenari Andrei XXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în s.
XXXXX, r-nul XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.06.2015 – 27.11.2015;

*Instanța de apel: 24.12.2015 – 09.02.2016;
18.03.2016 – 05.05.2016;*

Instanța de recurs: 02.08.2016 – 08.11.2016;

Instanța de apel: 28.11.2016 – 29.03.2017;

Instanța de recurs: 13.06.2017 – 01.11.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 27 noiembrie 2015, pronunțată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, procedură prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Bejenari Andrei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce constituie 12000 lei, cu privire de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, fiind încasat din contul lui Bejenari Andrei în beneficiul lui Andrieș Alexandru prejudiciul moral în mărime de 6.000 lei. În rest acțiunea civilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că Bejenari Andrei, la data de 03 noiembrie 2014, în jurul orei 15.00, conducând automobilul de model „XXXXX”, cu n/î XXXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad minim, se deplasa pe str. XXXXX din direcția str. XXXXX spre str. XXXXX din com.

XXXXX, mun. XXXXX. În timpul deplasării, conducătorul auto, Bejenari Andrei nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a ținut permanent cont de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație și a modalităților de conducere a vehiculului, prin ce a încălcat prevederile pct. 45 al Regulamentului Circulației Rutiere, care prevede că: „1) conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului” și ignorând cerințele indicatorului 2.1 „Cedează trecerea” - conducătorul trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care se apropie de intersecție pe drumul ce urmează a fi intersectat, iar în cazul în care indicatorul este însoțit de panoul adițional 6.15.1 sau 6.15.2 - celor care se apropie pe drumul cu prioritate. În cazul de necesitate, el trebuie să oprească la marcajul 1.13, iar în lipsa acestuia - înaintea intersecției, ca urmare ieșind pe banda opusă de circulație a comis ciocnirea motoretei de model „XXXXX” n/î XXXXX la volanul căruia se afla conducătorul Arabadji Dumitru, care se deplasa pe str. XXXXX din direcția str. XXXXX spre XXXXX din com. XXXXX, mun. XXXXX.

În rezultatul accidentului unitățile de transport s-au ales cu deteriorări tehnice considerabile, iar pasagerului motoretei „XXXXX” Andrieș Alexandru, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 3294/D din 29 decembrie 2014, i-au fost cauzate traumatisme calificate ca vătămare medie a integrității corporale și sănătății.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Ivanov Oxana în numele părții vătămate, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri în privința inculpatului, invocând că prima instanță n-a luat în considerație la stabilirea pedepsei inculpatului, criteriile generale și cele speciale de individualizare a pedepsei indicate în art. 75 Cod penal, în special de gravitatea crimei comise, personalitatea infractorului, circumstanțele ce agravează și atenuază răspunderea penală, influența pedepsei asupra inculpatului și efectul acesteia asupra altor persoane. De asemenea, consideră că suma de 6.000 lei, încasată din contul inculpatului în folosul părții vătămate este prea mică solicitând încasarea prejudiciului moral în mărime de 100.000 lei. Cu referire la solicitarea încasării cheltuielilor de judecată legate de acordarea asistenței juridice în mărime de 5.400 lei, consideră că acestea urmează a fi încasate datorită faptului că au fost confirmate prin actele respective cu privire la achitarea serviciilor de asistență juridică.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, a fost admis apelul declarat, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și încasării cheltuielilor de judecată, fiind pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Bejenari Andrei i-a fost numită pedeapsă de 1 an 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip

deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

A fost încasat de la Bejenari Andrei în beneficiul lui Andrieș A. cheltuielile de judecată în sumă de 5.400 lei.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că la emiterea sentinței prima instanță a dat o apreciere corectă probelor prezentate de către partea acuzării, însă, în contextul poziției ocupate de către inculpat în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești, în opinia instanței de apel, față de inculpat urma a fi aplicată pedeapsa închisorii, cu executare reală, deoarece infracțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unităților de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, a fost săvârșită în stare de ebrietate în urma căreia a fost provocat din imprudență vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății unei persoanei.

În prezenta speță, prima instanță la numirea felului și măsurii de pedeapsă, a ținut cont de unele circumstanțe reale și personale, cum ar fi caracterul și gradul de pericol social a infracțiunii comise din imprudență, în stare de ebrietate, care conform prevederilor art. 16 Cod penal se referă la infracțiuni mai puțin grave, de personalitatea infractorului, că anterior a mai comis infracțiuni, fiind chiar și condamnat, de faptul că a reparat dauna cauzată prin infracțiune părții vătămate, fapt confirmat prin recipisele anexate la dosar.

Însă, instanța de apel a considerat că prima instanță nu a ținut cont la numirea tipului de pedeapsă inculpatului și de alte circumstanțe reale și personale, cum ar fi faptul comiterii anterior de către ultimul a infracțiunilor similare, fiind condamnat prin sentințele Judecătoriei Orhei din 21 februarie 2012 în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității și din 19 decembrie 2012 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, iar prin încheierea din 16 mai 2013 și decizia Curții de Apel Chișinău din 13 august 2013 pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 186 ore stabilită prin sentința din 19 decembrie 2012 a fost înlocuită cu 92 zile de închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Astfel, în opinia instanței de apel, cu toate că inculpatul a executat chiar și pedeapsa reală cu închisoare, aceasta nu și-a atins scopul de corectare și educare a ultimului, deoarece a comis iarăși fapte similare de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate, survenind și consecințe prejudiciabile părții vătămate, Andrieș A., prin cauzarea vătămarilor corporale medii.

Deși inculpatul la momentul săvârșirii infracțiunii imputate avea antecedente penale stinse, acesta nu s-a corijiat, este dispus să comită sistematic infracțiuni de încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unităților de transport, astfel instanța de apel a concluzionat că pedeapsa stabilită de către prima instanță este prea blândă în raport cu infracțiunea săvârșită și personalitatea inculpatului.

Instanța de apel a considerat, că inculpatul prezintă pericol sporit pentru cei din jur nu doar prin faptul săvârșirii sistematice a faptelor prejudiciabile similare, ci și prin aceea că ultimul, neavând permis de conducere, permanent conduce aceste mijloace de transport, prezentând pericol sporit pentru participanții la traficul rutier.

De asemenea instanța de apel a notat, că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de comportamentul acestuia în timpul urmăririi penale, în contextul în care acesta s-a eschivat de la prezentarea în fața organului de urmărire penală, în legătură cu ce a fost anunțat în căutare la 23 aprilie 2015, fiind dispusă suspendarea urmăririi penale și reținerea lui la momentul depistării locului aflării lui, inculpatul fiind reținut doar la 08 iunie 2015. Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia, că reeducarea și corectarea inculpatului este posibilă doar prin stabilirea acestuia a pedepsei închisorii pe un termen de 1 an 6 luni, cu executare în penitenciar de tip deschis, deoarece pedeapsa sub formă de amendă, precum și aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu vor atinge scopul prevăzut la alin. (2) art. 61 Cod penal.

Totodată, instanța de apel a considerat, că prima instanță justificat a admis parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată și a încasat în beneficiul acesteia de la inculpat prejudiciul moral în sumă de 6.000 lei, apreciind ca fiind exagerată suma solicitată în mărime de 100.000 lei, ținând cont de practica CtEDO privitor la modul de reparare a prejudiciului moral.

De asemenea, instanța de apel a conchis de a admite acțiunea civilă în partea încasării din contul inculpatului în folosul părții vătămate a sumei de 5.400 lei în calitate de cheltuieli de judecată, deoarece s-a constatat cu certitudine, că partea vătămată a suportat cheltuieli în mărime de 5.400 lei în urma încheierii contractului de asistență juridică.

6. La data de 18 februarie 2016, potrivit amprentei ștampilei Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, nefiind de acord cu sentința adoptată, a declarat apel și procurorul, solicitând casarea acesteia pe motivul blândeții pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Bejenari Andrei să fie condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, la 2 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani și admiterea integrală a acțiunii civile înaintată de către partea vătămată.

În motivarea apelului a invocat, că prima instanță urma să țină cont de prevederile art. 61 Cod penal, conform căruia pedeapsa are drept scop corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea acestuia. Astfel, la emiterea sentinței instanța de judecată nu a ținut cont de faptul, că inculpatul anterior a fost atras la răspundere penală pentru conducerea mijloacelor de transport, fiind în stare de ebrietate avansată și fără a deține permis de conducere și anume prin sentințele Judecătoriei Orhei din 21 februarie 2012 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, din 09 decembrie 2012 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal și din 16 mai 2013 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 mai 2016, a fost admis apelul procurorului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Bejenari Andrei i-a fost numită pedeapsă de 1 an 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

A fost încasat de la Bejenari Andrei în beneficiul lui Andrieș A. cheltuielile de judecată în sumă de 5.400 lei.

În rest sentința a fost menținută.

8. Împotriva deciziilor instanței de apel, a declarat recursuri ordinare avocatul Platon Mariana în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea cestora cu menținerea sentinței, invocând următoarele argumente:

- concluziile instanței de apel contravin normelor imperative, deoarece pedeapsa penală se aplică doar pentru fapta comisă, nu însă și pentru circumstanțe neprevăzute de lege ca agravante, la art. 77 Cod penal;

- instanța de apel a agravat pedeapsa, făcând referire la faptul că inculpatul anterior a mai săvârșit infracțiuni, ceea ce contravine art. 75 Cod penal, nefiind luate în considerație și alte criterii de individualizare a pedepsei, cum ar fi faptul că inculpatul este o persoană care are la întreținere 2 copii minori, se caracterizează pozitiv la locul de trai, a restituit integral paguba pricinuită prin infracțiune și a manifestat pe parcursul procesului penal sinceritate, nu au fost constatate circumstanțe ce ar agrava răspunderea penală;

- concluzia instanței de apel, precum că inculpatul urmează a fi pedepsit cu izolarea de societate, fără aplicarea art. 90 Cod penal, este contrară esenței dreptului penal și contravine normelor internaționale prevăzute de art. 6§2-3 CEDO;

- instanța de apel în argumentarea soluției sale nu a făcut trimitere la circumstanțele atenuante existente și nici la inexistența circumstanțelor agravante, rezultând că s-a bazat pe unele împrejurări ce au influențat soluția în detrimentul inculpatului.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 08 noiembrie 2016 au fost admise recursurile ordinare declarate de avocatul Platon Mariana în numele inculpatului, casate total deciziile Colegiilor penale ale Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016 și 05 mai 2016 în cauza penală privindu-l pe Bejenari Andrei și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

10. În motivarea deciziei instanța de recurs a reținut că recurentul a invocat ca temei de drept pentru declararea recursurilor ordinare prevederile pct. 10), 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, precum și norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție. Din textele recursurilor declarate rezultă, că autorul critică soluțiile adoptate de admitere a apelurilor declarate, nefiind de acord cu pedeapsa stabilită de către instanța de

apel, deoarece nu a fost individualizată conform tuturor criteriilor prevăzute de art. 75 Cod penal.

Instanța de recurs verificând criticile expuse în recursurile declarate, în raport cu actele cauzei, a constatat, că acestea sânt întemeiate, deoarece instanța de apel la judecarea cauzei nu a ținut cont în deplină măsură de toate criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, precum și de prevederile procesual penale ce stipulează procedura de judecare a apelului.

Instanța de recurs a stabilit, că după cum reiese din lucrările dosarului, prezenta cauză penală a fost judecată în procedura simplificată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală. În acest caz, împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării în procedura simplificată menționată, părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei. La caz, instanța de recurs a constatat, că nefiind de acord cu pedeapsa stabilită, sentința a fost atacată cu apeluri de către apărătorul părții vătămate și procuror.

Dat fiind faptul, că procedura apelului constituie o continuare a judecării fondului cauzei, iar norma art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală prescrie, că la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, rezultă că instanța de apel la verificarea corectitudinii stabilirii pedepsei urma să țină cont de prevederile art. 75 alin. (1) Cod penal, unde se cere ca pedeapsa aplicată să fie nu numai echitabilă și legală, ci și individualizată. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, instanța de recurs a notat, că individualizarea pedepsei se realizează de către instanța de judecată prin respectarea cerințelor art. 75 alin. (1) Cod penal de a ține cont la stabilirea categoriei și termenului (mărimii) pedepsei de următorii factori: gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul infracțiunii, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, condițiile de viață al familiei infractorului. Concluziile instanței privind fiecare din aceste criterii generale de individualizare a pedepsei urmează să fie argumentate de către instanță în hotărârea sa și confirmate prin anumite probe.

Instanța de recurs a menționat că instanța de apel pripit a ajuns la concluzia de stabilire a pedepsei cu închisoare pe un termen de 1 an 6 luni cu executare în penitenciar de tip deschis, deoarece nu s-a ținut cont de toți factorii prin care se realizează individualizarea pedepsei și anume de persoana celui vinovat.

La judecarea cauzei, instanța de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv toate circumstanțele și datele prezentate care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

Principalele elemente care urmează a fi luate în vedere de către instanțele judecătorești pentru a-și exprima convingerea în legătură cu personalitatea infractorului la individualizarea pedepsei se referă la:

- datele despre starea psihico-fizică a infractorului (vârsta, starea sănătății psihice și fizice a infractorului, caracteristica lui psihologică și morală);

- caracteristica socială a infractorului până la săvârșirea infracțiunii (starea materială și familială, ocupația și modul de viață, nivelul intelectual și de pregătire profesională, atitudinea față de alți membri ai societății, antecedentele penale nestinse, etc.);

- caracteristica infractorului după comiterea infracțiunii și atitudinea acestuia față de fapta săvârșită (recunoașterea vinovăției și sincera căință, contribuirea la aflarea adevărului în cauză și la descoperirea altor participanți la infracțiune, repararea prejudiciului material etc.).

Prin urmare, instanța de recurs a considerat, că datele stabilite în prezenta speță referitor la persoana inculpatului cum sunt: caracteristica satisfăcătoare a inculpatului, relația de căsătorie în care se află acesta, faptul că are la întreținere 2 copii minori, nu este angajat oficial în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog, a reparat prejudiciul material părții vătămate, toate acestea nu au fost luate în vedere suficient și în raport cu circumstanțele atenuante prezente în speță, recunoașterea vinei și căința sinceră, precum și lipsa circumstanțelor agravante, iar soluția instanței de apel privind aplicarea pedepsei inculpatului sub formă de închisoare pe un termen de 1 an 6 luni este axată în principiu doar pe faptul că acesta anterior a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare, antecedente penale care sunt stinse. Respectiv, instanța de recurs a apreciat că hotărârile instanței de apel adoptate la caz nu conțin concluzii privind toate criteriile generale de individualizare a pedepsei și o argumentare deplină la capitolul individualizării pedepsei, ceea ce duce la incidența erorii de drept prevăzute la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume - aplicarea pedepselor individualizate contrar prevederilor legale.

Un alt aspect relevant în susținerea prezentei soluții adoptate de către instanța de recurs este și acel fapt, că în aceeași speță instanța de apel a adoptat două hotărâri similare după conținut și soluție, în situația în care apelanții au avut aceeași poziție și interes procesual. Așadar, din materialele dosarului se atestă, că nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe apărătorul părții vătămate a atacat-o în latura stabilirii pedepsei inculpatului, iar prin decizia instanței de apel din 09 februarie 2016, a fost judecat apelul declarat, fiind admis și stabilită inculpatului o categorie de pedeapsă mai aspră, sub formă de închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, pe un termen de 1 an 6 luni, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Totodată, instanța de recurs a menționat, că după adoptarea hotărârii instanței de apel din 09 februarie 2016, conform amprentei ștampilei Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, la data de 18 februarie 2016 a fost

înregistrat apelul declarat de către procuror, care la fel a contestat hotărârea primei instanțe sub aspectul blândeții pedepsei stabilite inculpatului.

În continuare, instanța de apel, în aceeași cauză penală, la data de 05 mai 2016 adoptă încă o decizie de admitere a apelului declarat de procuror, casând sentința primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri similare cu cea adoptată de către aceeași instanță la data de 09 februarie 2016. Astfel, la caz, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel prin hotărârea adoptată la 05 mai 2016, a casat repetat sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 27 noiembrie 2015, care deja fusese casată prin decizia adoptată de aceeași instanță la data de 09 februarie 2016 și repetat a încasat de la inculpat în beneficiul părții vătămate cheltuielile de judecată în sumă de 5.400 lei. Deci, adoptarea de către instanța de apel a două hotărâri, care creează o situație confuză, inclusiv și la capitolul executării acestora în partea încasării cheltuielilor de judecată.

De asemenea, analizând hotărârea instanței de apel din 05 mai 2016, adoptată la caz, la judecarea apelului declarat de procuror, instanța de recurs a observat, că în partea motivată a hotărârii date, instanța de judecată nu a verificat dacă apelul declarat de către procuror a fost depus în termen, în contextul în care potrivit informației Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău (f. d. 196, vol. I) acest apel a fost depus la data de 08 decembrie 2015, însă potrivit ștampilei aceleiași instanțe, apelul a fost înregistrat la data de 18 februarie 2016, respectiv instanța de apel nu s-a expus asupra admisibilității apelului declarat de procuror.

Astfel, la judecarea celui de al doilea apel declarat de către procuror, instanța de apel urma să efectueze verificarea corectitudinii sesizării acestei instanțe, însă instanța de apel contrar cerințele prescrise și menționate în pct. 14.1 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, a judecat repetat cauza în ordine de apel, fără a ține cont de faptul că deja în prezenta speța este adoptată o soluție a instanței de apel, în aceeași poziție procesuală pe care a avut-o și apărătorul părții vătămate. Prin urmare, în cauza supusă judecării, au fost adoptate două hotărâri cu conținut și soluții similare pe una și aceeași problemă pusă în discuție de către participanții la proces, creându-se o situație incertă, inclusiv și în partea executării acesteia, ceea ce reprezintă o eroare de drept, incidentă temeiului pentru casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În asemenea condiții, instanța de recurs a considerat, că deciziile instanței de apel în cauza dată urmează a fi casate total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece erorile comise de către această instanță, nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, neavând atribuții de a judeca cauza pe fond și substitui instanța ce a judecat apelurile cu încălcarea prevederilor legislației penale și procesual penale.

11. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2017 apelurile declarate de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Verdeș Liliana și de către avocatul Ivanov Oxana în numele părții vătămate Andrieș Alexandru împotriva sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 27 noiembrie 2015, au fost respinse ca fiind nefondate, menținând hotărârea atacată fără modificări.

12. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Bejenari Andrei încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 264 alin. (2) Cod penal – încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unităților de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a provocat din imprudență vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății persoanei, în stare de ebrietate.

Totodată, instanța de apel a menționat că apelul declarat de către avocatul Ivanov Oxana în numele părții vătămate Andrieș Alexandru a fost depus în termen. La fel, instanța de apel a constatat, că apelul declarat de procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Verdeș Liliana împotriva sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 27 noiembrie 2015 a fost depus în termenul legal de 15 zile de la data pronunțării integrale a sentinței (08 decembrie 2015), însă din motivul că la redactarea apelului a fost indicat greșit numele inculpatului „Serghei”, deși ulterior în conținutul textului apelului s-a indicat corect numele acestuia ca fiind „Andrei”, totodată fiind indicată corect și sentința care este contestată, apelul respectiv a fost anexat la o altă cauză penală, fapt confirmat prin scrisoarea Președintelui interimar al Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău, Burduh Victor.

Respectiv, s-a constatat că acuzatorul de stat a depus în termen cererea de apel împotriva sentinței primei instanțe, iar eroarea comisă nu poate fi reținută în detrimentul drepturilor procesuale ale acuzatorului de stat.

Referitor la pedeapsa penală aplicată inculpatului Bejenari Andrei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (2) Cod penal, instanța de fond a invocat prevederile art. 75 Cod penal, astfel încât la individualizarea pedepsei penale a ținut cont de gravitatea crimei comise, personalitatea infractorului, circumstanțele care agravează și atenuază răspunderea penală, influența pedepsei asupra inculpatului și efectul acesteia asupra altor persoane.

Astfel, instanța de fond a constatat că inculpatul anterior a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare, ce țin de conducerea în stare de ebrietate a mijlocului de transport, se caracterizează satisfăcător, este căsătorit, are 2 copii la întreținere, nu este angajat oficial în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog, a reparat prejudiciul material al părții vătămate.

Cu titlu de circumstanță atenuantă în favoarea inculpatului Bejenari Andrei a fost reținută recunoașterea deplină a vinei și căința sinceră cu referire la cele comise de către el.

În privința inculpatului Bejenari Andrei careva circumstanțe agravante nu au fost reținute.

Instanța de apel verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Bejenari Andrei a constatat că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

A mai reținut instanța de apel potrivit materialelor cauzei penale prin avizul consultativ narcologic și avizul consultativ psihiatric rezultă, că inculpatul Bejenari Andrei la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află (f. d. 26, 27, vol. I);

Din revendicarea eliberată în privința lui Bejenari Andrei rezultă că dânsul anterior a fost condamnat (f. d. 51, vol. I).

Prin sentința Judecătoriei Orhei din 21 februarie 2012 inculpatul Bejenari Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsa sub formă de 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității (f. d. 57, vol. I).

Prin sentința Judecătoriei Orhei din 19 decembrie 2012 inculpatul Bejenari Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsa sub formă de 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității (f. d. 58-59, vol. I).

Prin încheierea Judecătoriei Orhei din 16 mai 2013 s-a admis demersul Biroului de Probațiune Orhei și s-a înlocuit pedeapsa sub formă de 186 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, aplicată condamnatului Bejenari Andrei prin sentința Judecătoriei Orhei din 19 decembrie 2012 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, cu 92 zile închisoare cu executare a pedepsei în penitenciar de tip semiînchis (f. d. 60-61, vol. I).

Prin recipisele din 19 noiembrie 2014 și din 29 noiembrie 2014 se atestă că Andrieș Valentina a primit de la Bejenari Andrei suma de 2000 lei la data de 19 noiembrie 2014 și suma de 2000 lei la data de 29 noiembrie 2014 (f. d. 142, vol. I).

Prin recipisele din 10 decembrie 2014 și din 20 decembrie 2014 se atestă că Andrieș Alexandru a primit de la Bejenari Andrei suma de 2500 lei la data de 10 decembrie 2014 și suma de 2000 lei la data de 20 decembrie 2014 (f. d. 143, vol. I).

Prin certificatul de căsătorie se atestă că la data de 12 noiembrie 2015 a fost încheiată căsătoria între Bejenari Andrei și Gudima Parascovia.

Prin certificatele de naștere a lui Bejenari Adrian a. n. 31 octombrie 2010, Bejenari Ion, a.n. 01 decembrie 2011 și Bejenari Victor, a. n. 20 februarie 2017 se atestă că la rubrica tata este indicat Bejenari Andrei.

Cu referire la argumentele apelanților precum că instanța de fond nu a ținut cont de criteriile de individualizare a pedepsei penale prevăzute de art. 75 Cod Penal, instanța de apel a considerat că în speță instanța de fond a acordat

deplină eficiență criteriilor de individualizare a pedepsei penale, invocându-se în acest sens că infracțiunea incriminată inculpatului se consideră mai puțin gravă, dânsul a recunoscut vina integral în comiterea faptelor prejudiciabile incriminate și s-a căit sincer de cele comise, aspecte care au fost reținute cu titlu de circumstanțe atenuante în sensul art. 76 Cod penal.

Într-adevăr inculpatul Bejenari Andrei nu este la prima abatere de la legea penală, dânsul anterior a fost condamnat pentru comiterea unor infracțiuni similare, însă acest aspect nu a fost reținut cu titlu de circumstanță agravantă.

Instanța de apel a respins argumentele apelanților potrivit cărora instanța de fond nu a ținut cont de faptul că inculpatul Bejenari Andrei anterior a fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor similare și respectiv, pedeapsa penală urmează a fi agravată, deoarece la data comiterii infracțiunii incriminate inculpatului Bejenari Andrei, antecedentele penale erau stinse, astfel încât, această circumstanță nu poate produce efecte de drept. Mai mult ca atât, acest aspect nu a fost neglijat de către prima instanță, or, în partea descriptivă a sentinței, la capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de fond a constatat, că inculpatul anterior a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare ce țin de conducerea în stare de ebrietate a mijlocului de transport.

Instanța de apel a respins și poziția apelanților privind agravarea pedepsei penale în privința inculpatului Bejenari Andrei, deoarece, apreciind în ansamblu circumstanțele cauzei penale în raport cu starea psihico-fizică a inculpatului, caracteristica socială, caracteristica inculpatului după comiterea infracțiunii și atitudinea acestuia față de fapta săvârșită, se atestă, că inculpatul Bejenari Andrei nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, se caracterizează pozitiv, este căsătorit și are trei copii minori la întreținere, anterior a fost judecat, însă antecedentele penale sunt stinse, a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei penale în ordine simplificată, s-a căit sincer de cele comise, a recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate.

În această ordine de idei, instanța de apel a apreciat că în speță nu au fost reținute careva circumstanțe agravante care ar determina agravarea pedepsei penale în privința inculpatului Bejenari Andrei sau alte date care ar caracteriza negativ personalitatea inculpatului și care ar produce efecte de drept, or, instanța de apel a stabilit o serie de circumstanțe care caracterizează pozitiv personalitatea inculpatului, conduita lui în cadrul procesului penal și atitudinea lui față de partea vătămată.

Tot în acest context, instanța de apel a reținut, că în textul deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 08 noiembrie 2016, instanța de recurs a considerat că datele stabilite în prezenta speță referitor la persoana inculpatului cum sunt: caracteristica satisfăcătoare a inculpatului, relația de căsătorie în care se află acesta, faptul că are la întreținere doi copii minori, nu este angajat în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog, a reparat prejudiciul material părții vătămate, toate acestea nu au fost luate în vedere suficient și în raport cu circumstanțele atenuante prezente în speță, recunoașterea vinei și căința sinceră, precum și lipsa circumstanțelor agravante, iar soluția instanței de apel privind aplicarea pedepsei inculpatului

sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni a fost axată în principiu doar pe faptul, că acesta anterior a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare, antecedente penale care sunt stinse.

Prin urmare, instanța de apel nu și-a putut fundamenta soluția privind agravarea pedepsei inculpatului Bejenari Andrei pe faptul că dânsul anterior a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare, deoarece antecedentele penale erau stinse la momentul comiterii infracțiunii, respectiv, această circumstanță nu poate produce careva efecte.

Prin urmare, instanța de apel a reținut, că la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului Bejenari Andrei instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 75 Cod penal, și anume: gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Totodată, la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea incriminată (art. 264 alin. (2) Cod penal), așa cum au fost reduse prin aplicarea dispozițiilor art. 364¹ alin. (8) Cod procedură penală.

Instanța de apel a constatat, că sentința primei instanțe este contestată de apelanți și în ceea ce privește soluționarea acțiunii civile, solicitând în acest sens admiterea integrală a acțiunii civile.

În această ordine de idei, instanța de apel a reținut, că în cadrul procesului penal a fost depusă cerere de chemare în judecată privind încasarea pagubei prin care s-a solicitat încasarea de la Bejenari Andrei în beneficiul lui Andrieș Alexandru prejudiciul material cauzat prin infracțiune în mărime de 10 000 lei cheltuieli de tratament și 5400 lei pentru asistență juridică – în total 15 400 lei și prejudiciul moral în mărime de 100 000 lei.

Cu referire la acțiunea civilă, instanța de fond a dispus admiterea parțială a acesteia, cu încasarea de la Bejenari Andrei în beneficiul lui Andrieș Alexandru a prejudiciului moral în mărime de 6000 lei, iar în rest pretențiile au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

Instanța de apel a reținut că prin recipisele din 19 noiembrie 2014 și din 29 noiembrie 2014 se atestă că Andrieș Valentina a primit de la Bejenari Andrei suma de 2000 lei la data de 19 noiembrie 2014 și suma de 2000 lei la data de 29 noiembrie 2014 (f. d. 142, vol. I).

Prin recipisele din 10 decembrie 2014 și din 20 decembrie 2014 se atestă că Andrieș Alexandru a primit de la Bejenari Andrei suma de 2500 lei la data de 10 decembrie 2014 și suma de 2000 lei la data de 20 decembrie 2014 (f. d. 143, vol. I).

În acest context, instanța de apel a reținut că inculpatul Bejenari Andrei i-a achitat părții vătămate Andrieș Alexandru suma de 8500 lei cu titlu de prejudiciu material, fapt confirmat prin recipisele anexate la cauza penală și menționate supra.

Instanța de apel a constatat că din suma de 10000 lei care a fost solicitată de către partea vătămată cu titlu de prejudiciu material a fost recuperată suma

de 8500 lei, iar suma de 1500 lei rămasă nu a fost justificată prin careva probe pertinente, or, în speță se apreciază că înscrisurile și bonurile de plată anexate la acțiunea civilă conțin informații despre achiziționarea produselor care nu sunt legate de tratamentul părții civile, iar altele neavând tangență cu medicamentele care au fost prescrise de către medicul curant.

În aceea ce privește capătul de cerere privind încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică în mărime de 5400 lei, instanța de apel a reținut că bonul de plată prin care se atestă că Andrieș Alexandru a achitat suma de 5400 lei pentru achitarea serviciilor juridice nu a fost anexat în ședința de judecată în instanța de fond, respectiv, acest bon de plată a fost anexat în instanța de apel (f. d. 178, vol. I).

Așa dar, instanța de apel a reținut că, deși avocatul Ivanov Oxana a indicat în cererea de apel că pretenția în mărime de 5400 lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică a fost probată la înaintarea acțiunii civile, totuși după cum a fost indicat mai sus bonul de plată prin care se atestă că Andrieș Alexandru a achitat suma de 5400 lei pentru achitarea serviciilor juridice nu a fost anexat în ședința de judecată în instanța de fond, respectiv, acest bon de plată a fost anexat în instanța de apel.

În acest context, instanța de apel a notat, că soluția instanței de fond privind respingerea acestei pretenții a fost întemeiată, deoarece această pretenție nu a fost probată prin careva înscris pertinent, iar la etapa judecării apelului, instanța de apel nu a reținut ca ilegală și netemeinică hotărârea atacată în partea dată, or, această solicitare poate fi înaintată de reclamant în ordinea procedurii civile conform prevederilor art. 166-167 Cod procedură civilă.

Cu referire la capătul din cererea de chemare în judecată privind încasarea prejudiciului moral, instanța de apel a constatat că suma de 6000 lei încasată cu titlu de prejudiciu moral de către prima instanță este una echitabilă în coraport cu suferințele fizice și psihice la care a fost supusă partea vătămată Andrieș Alexandru.

13. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, declarând recurs la 15 mai 2017, în termen, a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu transmiterea cauzei la rejudecare.

În motivarea recursului, invocând temei de drept pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel nejustificat a aplicat minimul posibil a pedepsei sub formă de amendă în mărime de 600 u.c., prin urmare nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal;

- la stabilirea pedepsei urma să se i-a în considerație, că anterior inculpatul a fost condamnat de două ori pentru conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate și, fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport, acesta a comis infracțiunea, conducând mijlocul de transport în stare de ebrietate;

- la aprecierea influenței pedepsei asupra corectării inculpatului urma să se ia în considerație că anterior inculpatul a mai fost condamnat pentru

infracțiunile prevăzute de art. 264¹ alin. (1) și 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i aplicate pedepse mai aspre sub formă de muncă neremunerată și că ultima pedeapsă nici nu a fost executată de inculpat, fiind înlocuită cu închisoare. astfel, inculpatul la 21 septembrie 2013 este eliberat din penitenciar și respectiv la 03 noiembrie 2014 comite infracțiunea conducând mijlocul de transport în stare de ebrietate.

14. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează, că potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Starea de fapt și de drept privind calificarea juridică a faptei săvârșite de inculpat nu se critică.

Recurentul a invocat în recursul ordinar ca temeii pct. 6) și 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

Conform pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond și de apel în cazul *când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*.

Colegiul penal constată, că textul recursului înaintat de procuror nu cuprinde o careva motivare ori argumentare din punct de vedere al temeului stipulat în pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, întru casarea deciziei atacate.

Totodată instanța de recurs atestă, că instanța de apel și-a întemeiat soluția adoptată, iar motivarea acesteia nu contravine dispozitivului hotărârii, acesta fiind clar, nefiind admisă o eroare gravă de fapt, iar conținutul deciziei corespunde prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Sunt neîntemeiate, în opinia Colegiului penal, și argumentele recurentului privind individualizarea incorectă a pedepsei stabilite inculpatului sub aspectul temeului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care stabilește că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul *când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Astfel, Colegiul penal relevă, că acest temeii nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Cu referire la acest argument, Colegiul penal constată, că acesta nu conține indicarea unor concrete erori de drept, iar împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei instanței de apel, denotă că aceasta a constatat și a apreciat corect circumstanțele de fapt și de drept la stabilirea pedepsei inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 64, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Conform art. 7 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

În conformitate cu art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovată de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, analizând în ansamblu totalitatea probelor administrate și cercetate în cadrul întregului proces penal, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a conchis, că vinovăția inculpatului este deplin dovedită și acțiunile lui Bejenari Andrei corect au fost încadrate în temeiul art. 264 alin. (2) Cod penal.

Conform art. 264 alin. (2) Cod penal prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 600 la 1000 unități convenționale, sau cu amendă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani, în toate cazurile cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5 ani.

Totodată, reieșind din prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă. Dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de 30 de ani.

Prin urmare, Colegiul penal atestă, că instanțele ierarhic inferioare corect au stabilit măsura și mărimea pedepsei în privința inculpatului, la aprecierea căreia au luat în considerație, că inculpatul Bejenari Andrei și-a recunoscut vina și se căiește sincer de cele comise, a solicitat examinarea pricinii în procedură simplificată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, prezența la întreținerea sa a doi copii minori, se caracterizează satisfăcător, este căsătorit, nu este angajat oficial în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog, a reparat prejudiciul material cauzat părții vătămate, anterior a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare, ce țin de conducerea în stare de ebrietate a mijlocului de transport, însă antecedentele penale sunt stinse și de aceea faptul condamnării anterioare nu este relevant la stabilirea pedepsei.

În contextul celor expuse mai sus, Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului, pentru infracțiunea comisă, instanțele ierarhic inferioare nu au comis erori de drept, pedeapsa aplicată inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiul invocat de recurent prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de eroare de drept în speța examinată nu s-a comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

15. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2017, în cauza penală în privința lui **Bejenari Andrei XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **30 noiembrie 2017.**

Președinte

Nicolaev Ghenadie

Judecători

Toma Nadejda

Timofti Vladimir